

[Hauge.]

som brugbare end de Midler, vi hidtil har anvendt. Med det, der her foreslaas, er det Hensigten at udvide vore Importreguleringsmetoder, det er Hensigten at gøre dem mere smidige og mindre generende for Handel og Produktion. Derfor kan jeg paa det bedste anbefale dette Lovforslag til dette Tings Velvilje og Vedtagelse.

Knud Kristensen: Ved Forelæggelsen af det Forslag, vi her behandler, foresatte Handelsministeren den Udtalelse, at det ikke principielt, hvad selve det grundlæggende angaar, var forskelligt fra den Lov, vi allerede havde. Dette er efter min Opfattelse ogsaa rigtigt; det er, saa vidt jeg kan se, en Videreførelse af den Myndighed, vi kan næsten sige den Enevælde, som Ministeren har og har haft over Erhvervslivet her i Landet.

Jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til nogle af de Ændringer, som foreslaas, for netop at vise, at det er en ny Myndighed, Ministeren søger og, hvis Lovforslaget vedtages, vil faa. Efter § 3, Stk. 1, faar Ministeren foruden den Myndighed, han allerede hidtil har haft, en ny Myndighed til at foretage forbrugsbegrænsende Foranstaltninger. Nu sagde den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Hauge), at det var for saa vidt ikke mere, end der i det væsentlige var i den gældende Lov, og det er jo muligt, men hvorfor skulde man søge en saadan Ændring gennemført, hvis det ikke var andet, end hvad der var? og jeg er enig med Ordføreren om, at det fremgaar hverken af Lovforslaget, af Bemærkningerne dertil eller af Ministerens Forelæggelsestale, hvad det er, han tilsigter med denne Bestemmelse.

I Bemærkningerne til Lovforslaget gør Ministeren Forsøg paa at gøre Rede for, hvad det ikke er. Det skal ikke forstaas som prisregulerende, med Kort, og hvad dertil hører; men det havde været nok saa oplysende, om Ministeren kunde have sagt os, hvad det da er, han vil med det. For at faa en Myndighed, om hvilken man bare ved, at der er visse Ting, han i alt Fald ikke kan gøre, er ret utilfredsstillende. Og for Resten vil jeg gerne spørge Ministeren: Er saadanne Udtalelser i Bemærkninger bindende? I Henhold til Loven kan han gøre næsten, hvad det skal være, og indføre de mest vidtgaaende Bestemmelser, der tjener dette Formaal. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at Ministeren personlig vil overholde et saadant Tilsagn, men Loven skal jo gælde for 2 Aar, og

skönt Ministeren ikke er nogen gammel Mand — og af personlige Grunde, ikke af politiske Grunde, maa vi ønske, at han vil kunne vedblive at fortsætte sin Virksomhed —, ved man dog ikke, hvad der kan ske. Jeg spørger derfor Ministeren, om en saadan Udtalelse i Bemærkningerne er bindende for en eventuel Efterfølger af den højtærede Minister.

I § 3, sidste Stykke, tales der om Indførelse af en Afgift paa Valutaattester. Det er efter min Opfattelse ret ejendommeligt, at Ministeren ogsaa her søger en Bemyndigelse. Man ved overhovedet ikke, om Afgiften bliver paalagt, man ved ikke, hvis den bliver paalagt, efter hvilke Principper den da bliver paalagt, om den bliver paalagt alle Attester, vedrørende alle Varer eller kun nogle Varer. I det hele taget er det en ejendommelig Skattelovgivning, at man giver Ministeren Bemyndigelse til at opkræve Afgifter og Skatter, uden at der er nogen som helst Vejledning om, efter hvilke Principper saadanne Afgifter skal opkræves. Jeg vilde mene, at det selv for et socialdemokratisk Ministerium vilde være ret mærkeligt, hvis vi kom ind paa en Lovgivning af den Natur, at vi bare sagde: Ministeren er bemyndiget til at opkræve Skatter, og saa overlod det aldeles til ham, i hvilke Tilfælde det skulde være, og om det overhovedet skulde være. Det sidste, at de vil blive opkrævet, kan vi nu formentlig ikke være i Tvivl om. Paa det Punkt vil Ministeren ikke holde sig tilbage, naar der er en Bemyndigelse dertil.

Med Hensyn til den Valutaattestafgift, som her er foreslaaet, er det ejendommeligt, at naar det nu gælder at lette Skatteyderne, har man ikke noget principielt mod et saadan System; saa foreslaar man det selv. Det ser ejendommeligt ud, naar man erindrer, at dette Spørgsmaal er rejst tidligere her i Salen, og hvorledes man da med den største Indignation vendte sig derimod, idet man henviste til, at det slet ikke kunde gaa af Hensyn til vort Handelsforhold til Udlandet. Her kommer man nu uden at give nogen som helst Begrundelse af, at Forholdene er anderledes, og foreslaar en Attestafgift for at lette Skatteyderne. Da der i sin Tid var Tale om, at man ved en saadan Afgift skulde støtte de betrængte Erhverv, kunde man ikke være med fra den Side.

Det er ogsaa ejendommeligt, at naar der er Tale om at opkræve Importafgifter, der skal komme Industrien til gode ved at gøre det muligt for den at tage højere Priser for sine Varer, saa er der ingenting i Vejen, saa kan man meget godt gaa ind